

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Městské služby Ústí nad Labem, příspěvková organizace**, se sídlem Ústí nad Labem, Panská 1700/23, zastoupeného JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou se sídlem Ústí nad Labem, Masarykova 43, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2007, č. j. 15 Ca 144/2006 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2006, č. j. 7314/06-1300, bylo podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve vazbě na ustanovení § 72 odst. 1, 5 a § 61 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 7. 2005, č. j. 148125/05/214913/6002, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2005 ve výši 166 434 Kč, a to po provedeném vytykáčím řízení podle ustanovení § 43 daňového řádu.

Rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správce daně, napadl žalobce u krajského soudu žalobou, kterou se domáhal jejich zrušení. Shora uvedeným rozsudkem bylo žalobě vyhověno a jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správce daně bylo zrušeno, a to podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku shledal, že došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť správce daně neumožnil žalobci vyjádřit se v přiměřené lhůtě k protokolu o ústním jednání ze dne 21. 7. 2005. Námitku

nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí naopak neshledal krajský soud za důvodnou. Ve vztahu k hmotně-právním námitkám žalobce krajský soud konstatoval, že se v zásadě ztotožňuje s názorem žalovaného. Výklad žalobce, který z dikce ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů („...zřizovat příspěvkové organizace jako právnické osoby, které zpravidla ve své činnosti nevytvářejí zisk“) dovozuje, že je obec oprávněna rozhodnout, zda bude příspěvková organizace založena za účelem dosahování zisku, nebo zda bude založena jako organizace, která ve své činnosti zisku nedosahuje, není správný. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce vykonává jak ekonomické činnosti ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o DPH, tak i činnosti, které za ekonomické považovat nelze, např. dopravní značení – světelná signalizace, instalace a údržba veřejného osvětlení, provozování pohřebiště apod. Přisvědčil proto aplikaci ustanovení § 61 písm. d) zákona o DPH, týkajícího se určení plnění osvobozeného od daně bez nároku na odpočet daně, na posuzovaný případ, a to na základě provedeného výkladu. Ohledně námitky proti neuznání dobropisů vystavených žalobcem krajský soud uvedl, že pro vystavení dobropisů nebyly dány podmínky podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. a), b) zákona o DPH. Ve vztahu k námitce žalobce, že v daném případě tak došlo ke dvojímu odvedení daně z přidané hodnoty z jednoho a téhož plnění, krajský soud konstatoval, že v případě daně z přidané hodnoty nemůže dojít k poškození daňového subjektu „dvojím zdaněním“ téhož plnění, pokud má daňový subjekt nárok na odpočet, neboť si takto odvedenou částku může jako odpočet uplatnit.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že ačkoliv krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, vypořádal se současně se všemi ostatními námitkami stěžovatele, které shledal nedůvodnými. Krajský soud tedy věc po právní stránce hodnotil a ztotožnil se ve svých závěrech týkajících se hmotného práva se žalovaným. Tento postup nicméně stěžovatel považuje za nesrozumitelný, neobvyklý a rozporuplný, neboť pokud by správní řízení nebylo zatíženo vytčenou vadou, není vyloučeno, že by věc byla právně posouzena zcela jinak. Stěžovateli za těchto okolností není zřejmé, proč tedy krajský soud vyslovil nedůvodnost všech jeho hmotně právních námitek. Odůvodnění rozsudku, týkající se výkonu ekonomických činností stěžovatelem, navíc považuje stěžovatel za nesprávné a nesrozumitelné. Nesouhlasí ani s názorem krajského soudu ve věci výkladu ustanovení § 16 písm. d) zákona o DPH. Obdobně ve vztahu k odmítnutí akceptace dobropisů žalovaným i krajským soudem stěžovatel uvádí, že k uplatnění nároku na odpočet nedošlo, a proto byl stěžovatel poškozen z důvodu dvojího zdanění.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s obsahem a závěry rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci, byla kasační stížnost podána účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se nejprve Nejvyšší

správní soud tím, zda jde vůbec o kasační stížnost přípustnou. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž stanoví, že *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná*.

Zde je především nutno konstatovat, že zákon explicitně nevylučuje, aby byla kasační stížnost podána i účastníkem, jehož návrhu bylo krajským soudem v meritu vyhověno. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nicméně nepřipustné, aby kasační stížnost směřovala jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Ze samotné povahy kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem (vystavěným na principu subsidiarity) totiž plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní dispozici k ochraně svých práv. Tato podmínka však nemůže být naplněna tehdy, pokud krajský soud podané žalobě vyhověl, správní rozhodnutí v obou stupních zrušil a stěžovatel v důsledku tohoto rozhodnutí bude moci svá práva řádně uplatňovat v průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení. Je nutno připomenout, že právo účinně využít tohoto mimořádného opravného prostředku přísluší tomu, komu byla vadným rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá kvalifikovaná újma. Podstatné je přitom porovnání výsledku řízení před krajským soudem s obsahem žaloby, nikoli subjektivní přesvědčení účastníků řízení o tom, že by jim např. jiná úvaha soudu mohla zajistit výhodnější pozici v dalším průběhu znovu obnoveného správního řízení.

Vyloučil-li zákonodárce z kasačního přezkumu případy některých rozhodnutí, s nimiž lze nepochybně zásah do sféry subjektivních práv jejich adresátů spojovat (např. již výše zmiňované rozhodnutí, kterým bylo účastníkovi uloženo nahradit náklady řízení), musí být, z logiky věci, z tohoto přezkumu tím spíše vyloučeny případy, kdy by i případný úspěch v řízení o kasační stížnosti nemohl vést ke změně v právním postavení stěžovatele. Zcela jasně se v tomto směru vyjádřil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 16. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 483/03 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) kdy, v souvislosti s kasační stížností podanou jen proti důvodům rozhodnutí krajského soudu, konstatoval, že „*v situaci, kdy obecný soud zcela vyhověl žalobnímu petitu stěžovatelky, nemohl tento svým rozhodnutím zasáhnout do jejich základních práv a svobod, neboť jí přiznal jen to, čeho se sama před obecným soudem domáhala*“.

V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70 (dostupný z www.nssoud.cz), z něhož se podává, že „*za nepřipustnou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je nutno považovat všechny případy, kdy by i případný úspěch stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem nemohl vést v konečném důsledku ke změně v jeho právním postavení. Nepřipustnou je tedy především kasační stížnost, která nenapadá správnost výroku rozhodnutí krajského soudu, bez ohledu na to, zda brojí jen proti jeho důvodům nebo namítá-li existenci jiných kasačních důvodů, podřaditelných pod případy uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s.*“

V dané věci krajský soud podané žalobě zcela vyhověl a napadené správní rozhodnutí i správní rozhodnutí prvního stupně zrušil (byť jen pro jeden z důvodů uvedených v žalobě) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá z obsahu kasační stížnosti, stěžovatel nenamítá nesprávnost výroku rozhodnutí krajského soudu; je zjevné, že se obsahově jedná jen o nesouhlas s právním hodnocením věci krajským soudem. Jelikož tyto rozporované „důvody rozhodnutí“ nenacházejí v kasační stížnosti vyústění ve smyslu tvrzené nezákonnosti výroku napadeného rozsudku, jde o kasační stížnost nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť se jedná o návrh nepřipustný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu